

Asielverslag 2026

Samenvatting

Asielverslag 2026

Jaarverslag over de asielsituatie in de
Europese Unie

SAMENVATTING

Juni 2026

© Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA), 2026

Het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA) of personen die namens het EUAA optreden, zijn niet aansprakelijk voor het gebruik dat eventueel van de informatie in deze publicatie wordt gemaakt.

Omslagfoto: Getty Images/[Stefano Guidi](#)

Luxemburg: Bureau voor publicaties van de Europese Unie, 2026

PDF BZ-01-26-013-NL-N 978-92-9418-456-6 2600-2949 doi: 10.2847/2892009

Overname met bronvermelding toegestaan. Voor gebruik of overname van foto's of andere materialen die niet onder het auteursrecht van het EUAA vallen, moet u rechtstreeks toestemming vragen aan de houders van het desbetreffende auteursrecht.

Voorwoord

Voor het tweede jaar op rij daalde het aantal verzoeken om internationale bescherming in de EU+-landen tot in totaal 0,8 miljoen. Dit was het gevolg van een reeks factoren, waaronder politieke ontwikkelingen in belangrijke herkomstlanden, zoals Syrië, en de Europese samenwerking met partnerlanden, waardoor de mobiliteit langs de migratieroutes naar Europa afnam. Tegelijkertijd bleven de EU-landen en andere partnerlanden tijdelijke bescherming bieden aan ongeveer 4,5 miljoen ontheemden uit Oekraïne, die vooral worden opgevangen door een kleine groep landen, terwijl er verder werd gewerkt aan langetermijnoplossingen om de uiteindelijke beëindiging van de tijdelijke bescherming in maart 2027 mogelijk te maken.

Een gemeenschappelijke doelstelling voor alle EU+-landen in 2025 was de voorbereiding op de inwerkingtreding van het migratie- en asielpact vanaf juni 2026. Nationale uitvoeringsplannen en nationale strategieën dienden als kompas voor de hervormingen, die binnenkort het vernieuwde Europese asielstelsel in gang zullen zetten.

Maar de landen stonden hierin niet alleen. De Europese Commissie heeft samen met EU-agentschappen sturing en ondersteuning gegeven. Ons bureau heeft hieraan bijgedragen via zijn speciale pactprogramma, dat een verscheidenheid aan resultaten heeft opgeleverd. Het EUAA heeft landen ter plaatse operationele ondersteuning geboden, asielsdeskundigen opgeleid – onder meer via zijn geaccrediteerde EUAA Academy –, technisch materiaal ontwikkeld om praktijkmedewerkers te helpen bij de toepassing van geharmoniseerde procedures, en situatieanalyses opgesteld om het beleid te sturen.

Zo heeft het EUAA gezien de veranderende situatie in Syrië bijvoorbeeld snel informatie verzameld over het beleid en de praktijken van de EU+-landen ten aanzien van Syrische asielzoekers, terwijl COI-onderzoek hoogwaardige informatie opleverde over de ontwikkelingen in het land. Door een overzicht te geven van de toepassing van veiligelandenconcepten in de EU+-landen heeft het EUAA ook een bijdrage geleverd aan het wetgevingsproces dat was gericht op de vaststelling van een EU-brede lijst van veilige landen van herkomst en het herziene concept van veilige derde landen.

Het lijkt geen twijfel dat juni 2026 geen eindpunt betekent, maar de overgang vormt naar een nieuwe ontwikkelingsfase van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (CEAS). In deze fase kan veel “learning-by-doing” nodig zijn. Het zal een proces zijn waarbij de ervaringen met de praktische toepassing van de nieuwe regels als leidraad zullen dienen voor aanpassingen op operationeel en beleidsniveau. Gedurende het hele proces zal ons Agentschap de landen blijven ondersteunen en zijn expertise ter beschikking stellen om een doeltreffende werking van het CEAS te waarborgen.

Nina Gregori
uitvoerend directeur
Asielagentschap van de Europese Unie

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	4
Inleiding.....	6
1. Belangrijke ontwikkelingen op asielgebied in de Europese Unie in 2025.....	7
2. Beheer van de toegang tot internationale bescherming.....	9
3. Initiatieven voor meer gestroomlijnde en geharmoniseerde asielprocedures.....	10
4. Opvang van verzoekers om internationale bescherming.....	11
5. Verantwoordelijkheid voor een verzoek om internationale bescherming.....	12
6. Geharmoniseerde aanpak voor hervestiging en toelating op humanitaire gronden.....	14
7. Rechten van personen die internationale bescherming genieten op het gebied van inclusie en integratie.....	14
Kader 1. Tijdelijke bescherming voor ontheemden uit Oekraïne.....	16
8. Wettelijke waarborgen voor kinderen en verzoekers met bijzondere behoeften.....	17
Slotopmerkingen.....	19

Inleiding

De samenvatting van het [Asielverslag 2026: Jaarverslag over de asielsituatie in de Europese Unie](#) vat de belangrijkste ontwikkelingen op het gebied van internationale bescherming samen die in het hoofdverslag worden gepresenteerd. De samenvatting is beschikbaar in **31 talen**, waaronder alle EU-talen en Albanees, Arabisch, Macedonisch, Oekraïens, Russisch, Servisch en Turks.

De informatie die in het hoofdverslag wordt gepresenteerd, is te raadplegen in diverse, gebruiksvriendelijke aanvullende bronnen:

- De [National Asylum Developments Database](#) bevat de wetgevings-, institutionele en beleidsontwikkelingen die in het verslag worden beschreven. De updates kunnen worden doorzocht op land, onderwerp, jaar en soort ontwikkeling. De informatie wordt ook samengevat en gepresenteerd in een tabel per land en per thematisch gebied in een PDF-document.
- Het verslag presenteert een selectie van ontwikkelingen in de rechtspraak op basis van de jurisprudentiedatabase van het EUAA ([EUAA Case Law Database](#)). De hyperlinks in de tekst leiden de lezer naar de specifieke zaak in de database.
- De bronnen die voor de opstelling van het *asielverslag* zijn gebruikt, zijn opgenomen in de lijst van referenties aan het einde van het verslag. Ze zijn ook beschikbaar in de Database on International Protection in Europe (DIP), via [Sources](#), die is voorzien van zoek- en exportfuncties.

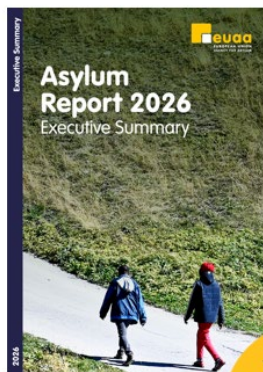
Voor de nieuwste informatie over de activiteiten van het EUAA en de door het EUAA aan de lidstaten verleende ondersteuning kunt u de infographics bekijken:

<https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/section-10-euaa-support-2025>

Voor de belangrijkste ontwikkelingen per land kunt u de landenoverzichten

raadplegen: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/country-overviews>

Additional resources to the Asylum Report 2026

Translations
in all EU
languages
and 7 non-EU
languages

Click on [Database on International Protection in Europe](#) to consult sources on asylum

1. Belangrijke ontwikkelingen op asielgebied in de Europese Unie in 2025

In 2025 maakte Europa een overgangsjaar door, een periode van herstructurering en een tijd van strategische planning en investeringen in de modernisering van het Europese asiel- en migratiebeleid, tegen de achtergrond van een opvallende daling van het aantal verzoeken om internationale bescherming. De Europese beleidsvorming stond in het teken van de invoering van het migratie- en asielpact en was erop gericht zo vroeg mogelijk tastbare resultaten te boeken. Er werden initiatieven genomen om de efficiëntie van asielprocedures te vergroten, de druk aan de buitengrenzen aan te pakken en de effectiviteit van terugkeermaatregelen te verhogen. De nationale uitvoeringsplannen dienden als kompas om het pact in de praktijk te brengen, terwijl de Europese Commissie expertise en financiële middelen ter beschikking stelde en bevoegde EU-agentschappen de EU-lidstaten bijstonden om ervoor te zorgen dat hun nationale asiel- en opvangstelsels in juni 2026 operationeel zijn.

Om bepaalde onderdelen van de asielprocedureverordening (APR) al in een vroeg stadium in te voeren, heeft de Europese Commissie in april en mei 2025 twee voorstellen ingediend over veiligelandenconcepten en presenteerde zij een EU-lijst van veilige landen van oorsprong en nieuwe regels ter vergemakkelijking van de toepassing van het concept “veilig derde land”. Het eerste voorstel was gericht op een versnelde tenuitvoerlegging van de bepalingen van de asielprocedureverordening op grond waarvan verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van landen met een EU-breed erkenningspercentage van 20 % of minder kunnen worden behandeld in het kader van de versnelde procedure of de grensprocedure. In het voorstel werd ook gesteld dat bij de aanwijzing van veilige landen van herkomst en veilige derde landen bepaalde uitzonderingen kunnen worden gemaakt.

Het tweede voorstel betrof de toepassing van het begrip “veilig derde land”. Het doel was om asielprocedures te versnellen en de druk op de asielstelsels te verlichten, zonder afbreuk te doen aan de wettelijke waarborgen voor asielzoekers. Door de voorgestelde wijzigingen moest een verzoeker geen band meer hebben met het veilige derde land, maar werd doorreis via een veilig derde land aangemerkt als een toereikende band tussen de verzoeker en dat land en er werd voorzien in de mogelijkheid om het concept ook toe te passen wanneer er geen band met of doorreis via een veilig derde land is, mits er met dat derde land een overeenkomst of een specifieke regeling in die zin bestaat.

In februari 2026 heeft het Europees Parlement groen licht gegeven voor de nieuwe regels, en de Raad heeft het begrip “veilig derde land” formeel herzien en de eerste EU-lijst van veilige landen van herkomst vastgesteld, waarop Bangladesh, Colombia, Egypte, India, Kosovo,ⁱ Marokko en Tunesië zijn opgenomen.

Ter aanvulling van het wetgevingskader van het pact heeft de Europese Commissie in maart 2025 voorgesteld het Europese terugkeerbeleid te moderniseren door een nieuw gemeenschappelijk Europees terugkeersysteem in te voeren. De [verordening](#) voorziet in

ⁱ Deze benaming laat de standpunten over de status van Kosovo onverlet en is in overeenstemming met Resolutie 1244/1999 van de VN-Veilighedsraad en het advies van het Internationaal Gerechtshof over de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo.

gemeenschappelijke procedures in de lidstaten voor het uitvoeren van terugkeerbesluiten en in één enkel Europees terugkeerbevel, wat de uniformiteit, transparantie en coördinatie ten goede zal komen.

In november 2025 heeft de Europese Commissie de eerste jaarlijkse migratiebeheercyclus gelanceerd, die bestaat uit:

- het Europees jaarverslag over asiel en migratie (EAAMR), dat een overzicht geeft van de stand van zaken op het gebied van asiel en migratie in de EU;
- besluiten van de Europese Commissie waarin de mate van migratiedruk in de lidstaten wordt vastgesteld; en
- het voorstel van de Europese Commissie voor een solidariteitspool om in de behoeften van de onder druk staande lidstaten te voorzien.

Volgens het EAAMR, dat betrekking had op de periode juli 2024 tot en met juni 2025, is de migratiesituatie in de EU verbeterd, maar blijven er uitdagingen bestaan, zoals de aanhoudende druk door illegale binnenkomsten, ongeoorloofde verplaatsingen binnen de EU en het gebruik van migratie als politiek wapen door Rusland en Wit-Rusland.

Op basis van de in het verslag opgenomen situatieanalyse heeft de Europese Commissie vastgesteld dat in Cyprus, Griekenland, Italië en Spanje sprake is van “migratiedruk” en dat zij in aanmerking komen voor steun uit het Solidariteitsfonds van de EU wanneer het pact in juni 2026 van kracht wordt. Een reeks andere landen, namelijk België, Bulgarije, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Ierland, Kroatië, Letland, Litouwen, Nederland en Polen, werden aangemerkt als landen waar sprake van een “risico van migratiedruk”. Ten slotte werden Oostenrijk, Bulgarije, Kroatië, Tsjechië, Estland en Polen aangemerkt als landen die te maken hebben met een “significante migratiesituatie” vanwege de cumulatieve druk van de afgelopen vijf jaar. In het uitvoeringsbesluit van de Raad betreffende de instelling van de jaarlijkse solidariteitspool zijn de behoeften voor 2026 vastgesteld op 21 000 herplaatsingen of financiële bijdragen voor een totaalbedrag van 420 miljoen euro en is bepaald dat de uitvoering op 12 juni 2026 van start gaat.

Om de politieke doelstellingen van de EU op het gebied van asiel en migratie voor de komende jaren vast te leggen, heeft de Europese Commissie in januari 2026 een Europese strategie voor asiel- en migratiebeheer gepresenteerd. De strategie dient als kompas om de drie hoofddoelstellingen na te streven: het voorkomen van illegale migratie, het beschermen van mensen die op de vlucht zijn voor oorlog en vervolging, en het aantrekken van talent naar de EU.

Wat de externe dimensie van het migratie- en asielbeleid betreft, bleef de EU streven naar een volledige-routeaanpak van het migratiebeheer door de samenwerking met diverse belanghebbenden te coördineren. Voorbeelden van initiatieven zijn het aanpakken van de onderliggende oorzaken van migratie, het ondersteunen van partnerlanden om hun capaciteit op het gebied van grensbeheer te vergroten en smokkelnetwerken tegen te gaan, het bijdragen aan beschermingsoplossingen voor ontheemden in verschillende delen van de wereld en het bieden van veilige en legale trajecten naar Europa als alternatief voor irreguliere migratie. Naast samenwerking op basis van positieve stimulansen heeft de EU de mogelijkheid opgenomen om tegemoetkomingen in te trekken in uitzonderlijke situaties waarin bestaande regelingen worden gebruikt op manieren die aanzienlijke uitdagingen op het gebied van migratie en veiligheid met zich meebrengen. Daartoe is een nieuwe

verordening in werking getreden die voorziet in een herzien mechanisme voor de opschorting van visumvrijstellingen.

2. Beheer van de toegang tot internationale bescherming

In 2025 daalde het aantal asielverzoeken in de EU+-landen voor het tweede jaar op rij tot 822 000 (zie *figuur 1*). Dit was een vermindering met een vijfde ten opzichte van 2024, het laagste totaal sinds 2021. Duitsland bleef het belangrijkste land van bestemming (163 000 asielverzoeken), hoewel het aantal aanzienlijk lager lag dan in 2024 (een daling met bijna een derde), gevolgd door Frankrijk (152 000), Spanje (143 000) en Italië (134 000).

Wanneer we het aantal asielverzoeken in verhouding tot de bevolkingsomvang bekijken, werden er in de EU+-landen gemiddeld ongeveer 1 800 verzoeken per miljoen inwoners ingediend. Griekenland en Cyprus hadden de meeste asielzoekers per 1 miljoen inwoners (respectievelijk 5 900 en 4 500). Ze werden op afstand gevolgd door Spanje, België en Zwitserland (elk ongeveer 2 900).

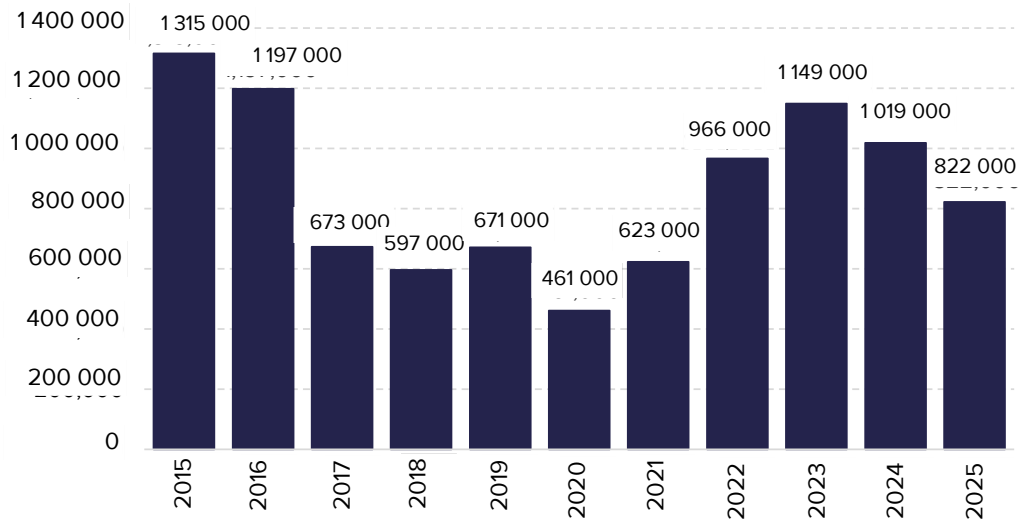
In 2025 waren de verzoeken toegespitst op een beperkt aantal nationaliteiten. De vijf grootste groepen bestonden uit burgers uit Afghanistan (14 % van alle verzoeken), Venezuela (11 %), Syrië (5 %), Bangladesh (4 %) en Turkije (4 %).

Het aantal herhaalde verzoeken steeg met 39 % ten opzichte van 2024 en bereikte daarmee een recordhoogte. Ze waren in 2025 goed voor 15 % van alle asielverzoeken, het hoogste percentage ooit. Dit zou op plausibele wijze kunnen worden toegeschreven aan een [arrest van het HvJ-EU](#) van oktober 2024, waarin het Hof oordeelde dat geslacht en nationaliteit voldoende waren om te veronderstellen dat Afghaanse vrouwen het risico op daden van vervolging lopen, wat leidde tot een toename van herhaalde verzoeken van Afghanen.

In 2025 werd een steeds groter deel van de asielverzoeken ingediend door onderdanen van landen met een laag toekenningspercentage; dit deel vertegenwoordigde meer dan de helft van het totale aantal verzoeken. Volgens de regels van het pact zullen burgers van landen met een laag erkenningspercentage (lager dan 20 %) vanaf juni 2026 onder bepaalde omstandigheden zoals gedefinieerd in artikel 43, lid 1, van de asielprocedureverordening worden onderworpen aan de verplichte grensprocedure.

Het hele jaar door hebben de EU+-landen samengewerkt met de Europese Commissie en de EU-agentschappen om de IT-capaciteiten aan de grenzen te moderniseren, onder meer door te zorgen voor de technische, operationele en administratieve middelen die nodig zijn voor de werking van het nieuwe Eurodac-systeem. Om een soepele en harmonieuze werking van de screening, de asielgrensprocedure en de terugkeergrensprocedure te waarborgen, hebben de nationale autoriteiten hun wetgevingswerkzaamheden en praktische voorbereidingen voortgezet, onder meer door de benodigde faciliteiten te bouwen, voor voldoende capaciteit te zorgen, richtsnoeren en praktische hulpmiddelen te ontwikkelen en opleidingen te verzorgen voor de professionals die de nieuwe procedures zullen uitvoeren.

Figuur 1. Aantal verzoeken om internationale bescherming in EU+-landen, 2015-2025

Bron: EUAA EPS-gegevens per 3 februari 2026.

In reactie op de de uiteenlopende vormen van migratiedruk en veiligheidsuitdagingen aan de buitengrenzen bleven de EU+-landen zich richten op grensbeheer en handhaafden zij strengere beschermingsregelingen, waardoor de daadwerkelijke toegang tot het grondgebied en de asielprocedure voor mensen die mogelijk bescherming nodig hebben soms in het gedrang kwam. Deze praktijken zijn vaak onder de loep genomen door internationale en maatschappelijke organisaties, evenals door rechterlijke instanties, die zich hebben gebogen over gemelde gevallen van onheuse bejegening, vermeende pushbacks en collectieve uitzettingen, en over maatregelen die nationale autoriteiten hebben genomen tegen maatschappelijke organisaties die zoek- en reddingsacties uitvoeren.

3. Initiatieven voor meer gestroomlijnde en geharmoniseerde asielprocedures

Op het gebied van asielprocedures waren de activiteiten van de EU+-landen gericht op drie belangrijke punten: het terugdringen van het aantal lopende zaken waarover nog geen beslissing is genomen, het toewijzen van capaciteiten om de praktische uitvoering van de nieuwe regels te waarborgen, en het opleiden van personeel over de nieuwe bepalingen.

Daarnaast stelde de Europese Commissie financiële steun beschikbaar (zoals het instrument voor technische ondersteuning (TSI)), verleende het EUAA technische ondersteuning en werkten de EU+-landen bilateraal samen om expertise uit te wisselen. Zoals het pact voorschrijft, hebben zij ook aanzienlijke middelen vrijgemaakt voor het opstellen van nationale noodplannen voor verschillende scenario's, met daarin indicatoren en drempelwaarden voor het activeren en deactiveren van specifieke responsmaatregelen.

De capaciteitsopbouwactiviteiten werden afgestemd op de unieke situatie op het gebied van asiel en opvang in elk land. Sommige landen bleven zich richten op organisatorische

veranderingen, de aanwerving van personeel en opleidingsactiviteiten voor de ontwikkeling van vaardigheden. Verschillende asielinstanties hebben verder gewerkt aan de herziening of verfijning van interne procedures en het bijwerken van sjablonen en ontwerpbesluiten, met als doel de efficiëntie van hun besluitvormingsprocessen te vergroten. Om een hoogwaardige en snelle besluitvorming te ondersteunen, hebben de EU+-landen hun specifieke landenbeleid aangepast aan de veranderingen in de landen van herkomst. Toch had de onstabiele situatie in verschillende landen van herkomst gevolgen voor de behandeling van asielverzoeken, en soms schortten de asielinstanties de behandeling van verzoeken van onderdanen uit bepaalde landen van herkomst op.

In 2025 hebben de EU+-landen bijna 874 000 beslissingen in eerste instantie genomen, het hoogste aantal sinds 2017. De stijging werd veroorzaakt door een sterke toename van het aantal afwijzingen, voornamelijk van burgers uit landen met een laag erkenningspercentage (20 % of minder). De meeste beslissingen werden genomen in Duitsland, gevolgd door Frankrijk en Spanje. Het aantal aanhangige zaken in eerste aanleg is gedaald tot 863 000 in 2025, tegenover 986 000 in 2024 (een daling met ongeveer 13 %). Hoewel sommige EU+-landen de besluitvorming in eerste aanleg hebben versneld, was de daling van het aantal aanhangige zaken eerder het gevolg van het feit dat er minder verzoeken werden ingediend. Ondanks de daling van het aantal lopende zaken in eerste aanleg zorgde het grotere aantal beroepen ervoor dat de werklast in alle instanties stabiel op hoog niveau bleef.

Nu de Europese Commissie het belang benadrukt van samenwerking met rechterlijke instanties en van het versterken van de rechtspraakcapaciteit ter voorbereiding op de inwerkingtreding van de bepalingen van het pact, heeft een aantal EU+-landen geïnvesteerd in het uitbreiden van de capaciteit in tweede of hogere instanties.

4. Opvang van verzoekers om internationale bescherming

De EU+-landen hebben zich ingespannen om de richtlijn opvangvoorzieningen van 2024 in nationaal recht om te zetten vóór de uiterste datum van 12 juni 2026 en daarnaast te zorgen voor de nodige aanpassingen aan andere verordeningen die gevolgen hebben voor de opvang, zoals de verordening betreffende asiel- en migratiebeheer en de asielprocedureverordening. Op basis van hun nationale uitvoeringsplannen hebben de EU+-landen de opvangvoorzieningen aangepast en lacunes in de opvangcapaciteit aangepakt, onder meer voor verzoekers in de grensprocedure. Daarom moesten veel landen screeningcentra en opvangfaciliteiten opzetten voor asielzoekers die de grensprocedure doorlopen. De operationele behoeften hebben ook geleid tot veranderingen in het dossierbeheer en IT-systemen. De eerste ronde van de jaarlijkse migratiebeheercyclus heeft bijgedragen tot gegevens van betere kwaliteit over opvangsystemen in de EU-landen en daarbuiten.

De daling van het aantal asielverzoeken zorgde ervoor dat de druk op de opvangsystemen in verschillende landen afnam, waardoor deze landen hun opvangcapaciteit konden terugschroeven. Daarentegen hebben sommige landen waar de opvangsystemen onder druk bleven staan, hun capaciteit gehandhaafd of uitgebreid. In een baanbrekende zaak over

opvangcapaciteit heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat een lidstaat zich niet kan beroepen op een onvoorziene en onvermijdelijke toestroom van asielzoekers om zich te onttrekken aan zijn verplichtingen uit hoofde van het EU-recht om in de basisbehoeften van asielzoekers te voorzien, waarbij het Hof benadrukte dat er buffercapaciteit nodig is om mogelijke toestromen van asielzoekers op te vangen.

De EU+-landen hebben al geruime tijd te maken met de impact van secundaire migratiebewegingen. Verschillende lidstaten zetten nieuwe initiatieven voort of lanceerden nieuwe initiatieven om dit probleem aan te pakken, bijvoorbeeld door wijzigingen aan te brengen in de opvangvoorzieningen, in overeenstemming met artikel 21 van de richtlijn opvangvoorzieningen (2024) en artikel 18 van de verordening asiel- en migratiebeheer. Deze bepalingen houden in dat verzoekers aan wie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is meegedeeld, geen recht meer hebben op opvangvoorzieningen, maar wel het recht behouden op een levensstandaard die in overeenstemming is met het EU-recht.

5. Verantwoordelijkheid voor een verzoek om internationale bescherming

In totaal werden er in 2025 in de EU+-landen 18 000 Dublin-overdrachten uitgevoerd, wat vergelijkbaar is met de cijfers van 2024 (*zie figuur 2*). Dit was het op één na hoogste cijfer sinds 2019, maar lag ver onder het niveau van vóór de pandemie. De uitvoering van Dublinoverdrachten werd in sommige EU+-landen nog steeds grotendeels beïnvloed door de druk op de opvangstelsels. Hoewel nationale rechtbanken de overdracht meestal bevestigden, was een van de belangrijkste redenen om beslissingen van nationale autoriteiten te vernietigen het recente bewijs van ernstige tekortkomingen in de materiële opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke staat.

De EU+-landen hebben de nadruk gelegd op de overgang van de toepassing van de Dublin III-verordening naar de nieuwe Eurodac-verordening en de AMMR. In de loop van het jaar werd een aantal juridische en praktische onduidelijkheden opgehelderd, maar sommige kwesties bleven onopgelost tot de formele vaststelling van het uitvoeringsbesluit tot instelling van de jaarlijkse solidariteitspool voor 2026 op 19 december 2025. Hoewel sommige nationale autoriteiten er de voorkeur aan gaven om de verduidelijkingen af te wachten en vervolgens een gedetailleerder uitvoeringsplan op te stellen, begon het merendeel van de overheden al met het opstellen van plannen op basis van verschillende scenario's.

De Dublin-eenheden spannen zich gezamenlijk in om hun achterstanden weg te werken, om zo veel mogelijk te voorkomen dat de oude en nieuwe regels na de inwerkingtreding van het pact tegelijkertijd worden toegepast. Het personeelstekort in de Dublin-eenheden bleef echter een hardnekkig probleem. Bovendien vormde het voor veel Dublin-medewerkers een uitdaging om zowel de lopende zaken te behandelen als tegelijkertijd een opleiding te volgen. Verschillende instanties wezen erop dat ook belanghebbenden buiten de Dublin-eenheden behoefte hadden aan gerichte training, om ervoor te zorgen dat zij de nieuwe regels begrepen en bijvoorbeeld verzoekers correct konden informeren over de procedure.

Figuur 2. Aantal uitgevoerde overdrachten in verhouding tot het totale aantal aanvaarde Dublinverzoeken, 2025

Bron: EUAA EPS-gegevens per 3 februari 2026.

Een grote uitdaging voor de EU+-landen tijdens het overgangsproces was de aanpassing van de IT-systemen, waaronder het herconfigureren van casemanagementsystemen om nieuwe formulieren, sjablonen en workflows te integreren. In verschillende landen maken IT-projecten in verband met de toepassing van Eurodac en de verordening asiel- en migratiebeheer deel uit van een breder digitaliseringsprogramma.

In 2025 werden volgens de voorlopige gegevens van het systeem voor vroegtijdige waarschuwing en paraatheid (EPS) van het EUAA 120 000 beslissingen genomen naar aanleiding van uitgaande Dublin-verzoeken. Dit was een daling van 24 % ten opzichte van 2024 en het laagste niveau sinds 2021. Deze daling wijst op een afname van secundaire migratie, d.w.z. gevallen waarin asielzoekers vanuit het eerste land van aankomst naar een ander land trekken om daar een nieuw asielverzoek in te dienen, en sluit aan bij de algemene daling van het aantal asielverzoeken.

6. Geharmoniseerde aanpak voor hervestiging en toelating op humanitaire gronden

Door politieke, operationele en financiële beperkingen waren de ontwikkelingen op het gebied van hervestiging en toelating op humanitaire gronden in 2025 beperkt. Factoren die de hervestiging van vluchtelingen belemmerden, waren onder meer:

- vragen in verband met de uitvoering van de bepalingen van het pact op technisch niveau, zoals de opslag en overdracht van gegevens met behulp van processen die in overeenstemming zijn met de Eurodac-verordening;
- de onstabiele veiligheids- en politieke situatie in het Midden-Oosten, die op operationeel niveau voor uitdagingen zorgde; en
- de aanhoudende druk op bepaalde opvangsystemen in de EU+-landen, waardoor hun capaciteit om hervestigde vluchtelingen op te vangen beperkt was.

Als gevolg daarvan zijn er van de in totaal 61 000 toezeggingen die 14 landen hebben gedaan in het kader van het EU-programma voor hervestiging en humanitaire toelating voor de periode 2024-2025, in 2025 slechts ongeveer 10 000 vluchtelingen in de EU+-landen aangekomen, bovenop de bijna 14 000 in 2024. Na tien jaar waarin Syriërs de grootste groep hervestigde vluchtelingen vormden, stonden Afghanen (2 900) in 2025 op de eerste plaats, gevolgd door Syriërs (1 800), Congolezen (DR) (1 600) en Soedanezen (1 400).

In december 2025 heeft de Raad het eerste halfjaarlijkse plan van de Unie voor hervestiging en humanitaire toelating voor de periode 2026-2027 goedgekeurd. Negen landen dienden hun toezeggingen in voor in totaal 10 430 plaatsen, waaronder 8 330 hervestigingen en 2 100 humanitaire toelatingen. De aanzienlijke daling van de nationale vastleggingen weerspiegelde de algemene daling van het aantal toelatingen op EU-niveau.

7. Rechten van personen die internationale bescherming genieten op het gebied van inclusie en integratie

Onder de beschermingsinhoud worden verstaan de rechten die begunstigen van een vorm van bescherming in het land van toevlucht genieten alsook de daarmee samenhangende plichten. Bescherming wordt verleend wanneer asielzoekers een positieve beslissing krijgen waarbij de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming (ook wel geharmoniseerde EU-statussen genoemd) wordt toegekend. Het percentage ingewilligde asielverzoeken geeft het aantal

positieve uitkomsten weer als percentage van het totale aantal beslissingen op verzoeken om internationale bescherming. Hoewel met nationale vormen van bescherming wel een beschermingsstatus wordt verleend aan onderdanen van derde landen, worden deze statussen – die niet geharmoniseerd zijn in de EU+-landen – niet meegenomen in de berekening van het percentage ingewilligde asielverzoeken.

In 2025 is het percentage ingewilligde verzoeken om internationale bescherming aanzienlijk gedaald, van 42 % in 2024 tot 29 %. Deze daling was waarschijnlijk – althans gedeeltelijk – het gevolg van de opschorting van de besluitvorming over Syrische asielzoekers, die de afgelopen jaren een groot deel van de positieve beslissingen voor hun rekening namen. Daarnaast werd ongeveer 56 % van de beslissingen gegeven aan onderdanen van landen met een laag erkenningspercentage. Van de 69 nationaliteiten waarvoor in 2025 ten minste 1 000 beslissingen werden genomen, hadden er 42 een erkenningspercentage van minder dan 20 %.

Onderdanen van Turkije, Venezuela, Bangladesh en Colombia (in dalende volgorde) ontvingen een derde van alle negatieve beslissingen. Venezolanen en Colombianen kregen echter vaak een nationale vorm van bescherming of een ander type verblijfsvergunning. De erkenningspercentages lagen hoog voor onderdanen uit landen met extreme of ernstige conflicten en varieerden tussen 70% en 90% voor verzoekers uit Soedan, Mali, Haïti, Oekraïne en Myanmar/Birma (in dalende volgorde).

De EU+-landen bleven het aantal binnenkomende personen via gezinshereniging beperken om de druk op de asiel- en opvangstelsels, en soms ook op de nationale en gemeentelijke sociale stelsels, te verlichten. De afgelopen jaren hebben de UNHCR, andere internationale organisaties, denktanks, de academische wereld en maatschappelijke organisaties herhaaldelijk gewaarschuwd voor de mogelijke negatieve gevolgen van strengere regels voor gezinshereniging voor de integratie van personen die internationale bescherming genieten.

De EU+-landen bleven zich richten op de integratie van begunstigden door nieuwe strategieën en maatregelen te lanceren om de toegang tot de arbeidsmarkt en het onderwijs te verbeteren. Ondanks deze initiatieven werden personen die internationale bescherming genieten in de EU+-landen nog steeds geconfronteerd met belemmeringen bij hun pogingen om de landstaal te leren, zich in te schrijven voor onderwijs of werk te zoeken, terwijl de problemen bij het vinden van huisvesting van invloed bleven op de integratievooruitzichten. Maatschappelijke organisaties bleven een sleutelrol spelen bij de effectieve integratie van begunstigden door hiervoor een breed scala aan diensten aan te bieden.

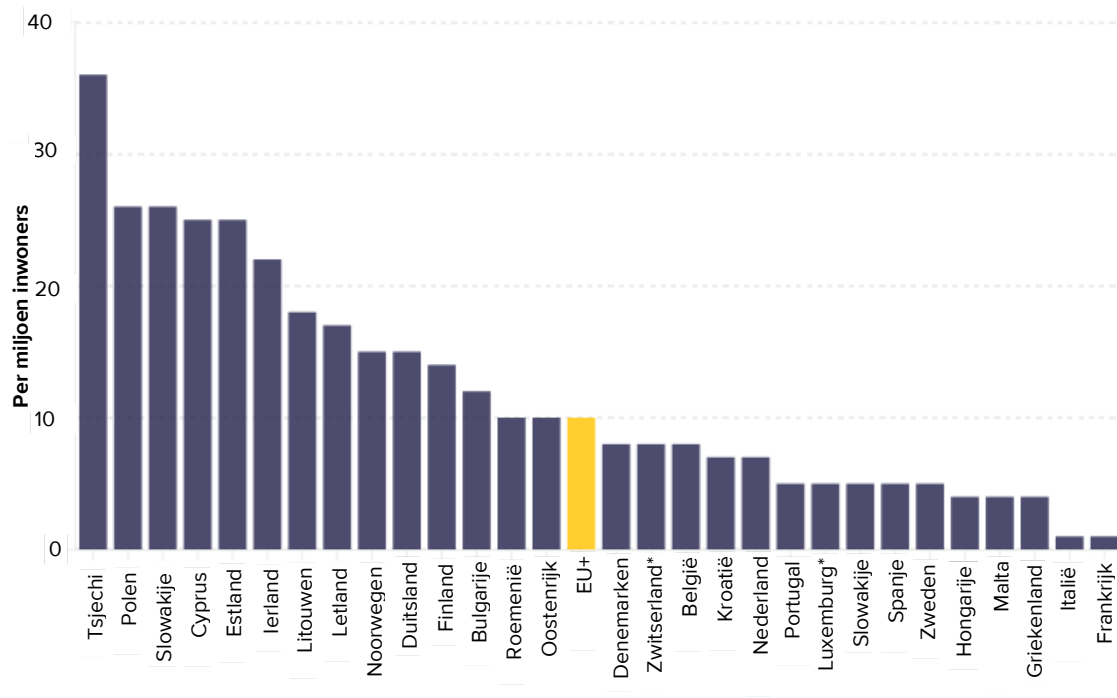

Kader 1. Tijdelijke bescherming voor ontheemden uit Oekraïne

Eind 2025 waren er in de EU+-landen ongeveer 4,5 miljoen personen die tijdelijke bescherming genoten. Dit cijfer is sinds begin 2023 relatief stabiel gebleven en draagt nog steeds aanzienlijk bij aan het totale aantal mensen in Europa met beschermingsbehoeften. In verhouding tot de bevolkingsomvang hebben Tsjechië, Polen en Slowakije per hoofd van de bevolking de meeste ontheemde Oekraïners opgevangen (zie figuur 3).

Figuur 3. Aantal personen onder tijdelijke bescherming per 1 miljoen inwoners per ontvangend land, december 2025

Opmerking: * = Gegevens geëxtraheerd vóór februari 2026

Bron: Bevolkingsomvang: Eurostat (DEMO_GIND), uittreksel van 5 februari 2026. Begunstigden van tijdelijke bescherming: Eurostat (MIGR_ASYTPSM), uittreksel van 10 februari 2026.

In het vierde jaar na de Russische invasie hebben de EU+-landen hun beleid verder bijgesteld in de richting van langetermijnoplossingen, zoals het bieden van mogelijkheden om over te stappen naar een alternatieve nationale verblijfsvergunning. Tegelijkertijd blijven ze integratie op vele vlakken bevorderen, onder meer op de arbeidsmarkt en in het onderwijs. De “Unity Hubs” die in een aantal EU+-landen zijn opgericht, bieden hulp bij het vinden van werk, taalcursussen, begeleiding van begunstigden en, in sommige gevallen, ondersteuning voor vrijwillige terugkeer.

Ontwikkelingen in de rechtspraak op zowel nationaal als EU-niveau hebben de wisselwerking tussen procedures voor tijdelijke bescherming en procedures voor internationale bescherming verder verduidelijkt.

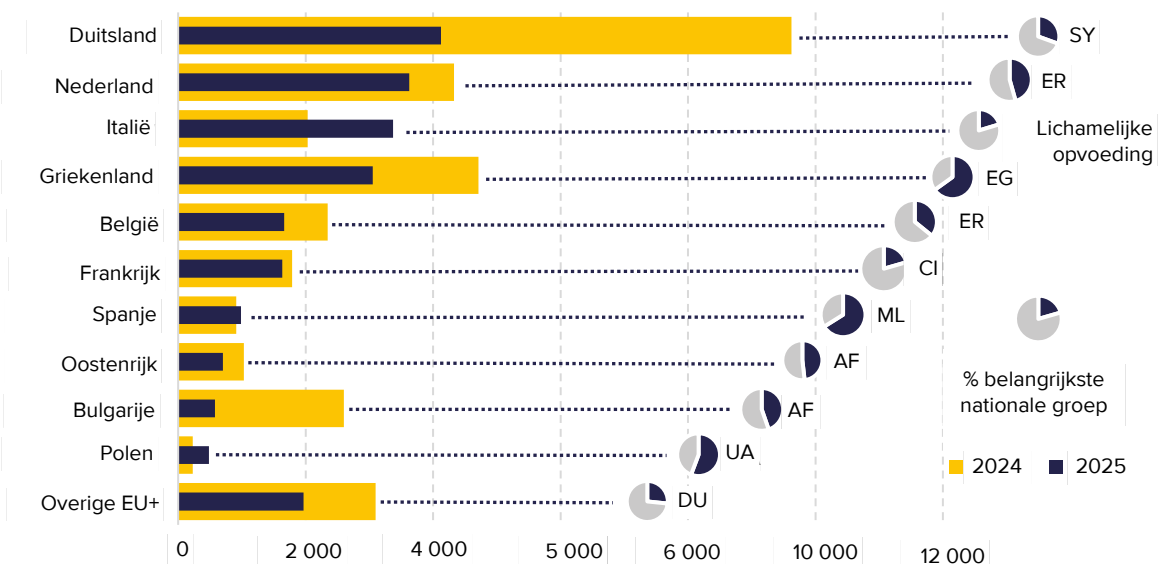
8. Wettelijke waarborgen voor kinderen en verzoekers met bijzondere behoeften

Om de beschermingsmaatregelen voor personen met bijzondere behoeften te versterken, bevat het pact maatregelen voor een snellere identificatie en ondersteuning, zodat aan hun procedurele en opvangbehoeften kan worden voldaan. Een belangrijke uitdaging voor de EU+-landen blijft de praktische uitvoering van deze waarborgen. Om de capaciteit op dit gebied te vergroten, hebben de nationale autoriteiten in 2025 opleidingen gegeven aan verschillende belanghebbenden en de informatiesystemen verbeterd om de samenwerking tussen de verschillende bij het proces betrokken professionals te vergemakkelijken.

In 2025 werden 22 000 asielverzoeken ingediend door zelfverklaarde niet-begeleide minderjarigen, ongeveer een derde minder dan in 2024 en het laagste aantal sinds 2020. Hoewel Duitsland de grootste absolute daling noteerde, ontving het land opnieuw de meeste verzoeken (4 100), die bijna een vijfde van het totaal uitmaakten (zie figuur 4). Duitsland werd gevolgd door Nederland (3 600), Italië (3 400) en Griekenland (3 100). Vijf nationaliteiten waren in 2025 goed voor meer dan de helft van alle asielverzoeken die door niet-begeleide minderjarigen werden ingediend, namelijk Afghanen (2 800), Eritreeërs (2 400), Egyptenaren (2 300), Somaliërs (2 300) en Syriërs (2 100, het laagste aantal ooit).

Figuur 4. Top 10 van EU+-landen die in 2025 verzoeken hebben ontvangen van zelfverklaarde niet-begeleide minderjarigen, vergeleken met 2024, en aandeel verzoeken ingediend door de belangrijkste nationale groep niet-begeleide minderjarige verzoekers in 2025

Bron: EUAA EPS-gegevens per 3 februari 2026.

De asielautoriteiten hebben de herziening van hun wetgeving en beleid voortgezet van hun wetgeving en beleid met het oog op een multidisciplinaire leeftijdsbeoordeling, zoals vereist op grond van de asielprocedureverordening en in overeenstemming met de in 2025 gepubliceerde [praktische gids](#) van het EUAA. Verschillende EU+-landen hadden te kampen met een tekort aan wettelijke voogden die konden worden aangesteld voor de opvang en begeleiding van niet-begeleide kinderen. Het door de EU gefinancierde GuardianXChange-project bood verdere ondersteuning aan de voogddiensten in de vier deelnemende EU+-landen, namelijk België, Polen, Portugal en Slovenië.

Aangezien de herziene EU-richtlijn inzake de bestrijding van mensenhandel uiterlijk in juli 2026 moet zijn omgezet, hebben de EU-lidstaten diverse projecten en opleidingsactiviteiten opgezet om mensenhandel te voorkomen en slachtoffers beter te kunnen identificeren. Sinds de presentatie van de voorstellen in het kader van het pact hebben verschillende belanghebbenden hun bezorgdheid geuit over de mogelijke negatieve gevolgen van de wijzigingen voor verzoekers met bijzondere behoeften gedurende de gehele asielprocedure. Aangezien het wetgevingsproces op nationaal niveau nog gaande is, kwam die bezorgdheid in de nationale context vaak opnieuw naar voren in commentaren op de wetsvoorstellen.

Ondanks inspanningen om verzoekers met bijzondere behoeften beter te ondersteunen in de opvang, werden in verschillende EU+-landen ontoereikende omstandigheden en onvoldoende ondersteuning gemeld, bijvoorbeeld vanwege het gebrek aan middelen of lacunes en vertragingen in de financiering. Bezorgdheid over de bewaring van personen met bijzondere behoeften, met name kinderen, werd nog steeds geuit, gedocumenteerd in rechterlijke uitspraken en gemeld door internationale en maatschappelijke organisaties. In verschillende rechtszaken werden ook bijzondere behoeften en kwetsbaarheden geanalyseerd in het kader van Dublinoverdrachten en terugkeeroperaties.

Slotopmerkingen

Het afgelopen jaar werd gekenmerkt door intensieve voorbereidingen voor het operationeel worden van het migratie- en asielpact in juni 2026. Zowel het EUAA als de nationale autoriteiten hebben aanzienlijke middelen geïnvesteerd om de basis te leggen voor het nieuwe kader voor het beheer van het Europese beschermingssysteem.

Daartoe hebben de EU+-landen aanzienlijke financiële middelen uitgetrokken en de aanbestedingsprocedures versneld om ervoor te zorgen dat het Eurodac-systeem op tijd operationeel is. Na de personeelshervormingsinitiatieven van de afgelopen jaren hebben de nationale asielinstanties zich gericht op het terugdringen van hun achterstand bij de behandeling van zaken, om zo veel mogelijk te voorkomen dat er na juni 2026 nog naast elkaar verschillende wettelijke regelingen worden toegepast. Verschillende landen hebben geïnvesteerd in de oprichting van multifunctionele centra, waar de screening, de asielgrensprocedure en de terugkeergrensprocedure op één locatie kunnen plaatsvinden.

Het EUAA ondersteunde de EU+-landen bij deze inspanningen door middel van verschillende activiteiten. Het Agentschap heeft richtsnoeren en hulpmiddelen voor de nieuwe procedures opgesteld, bestaande handleidingen bijgewerkt en medewerkers van nationale overheidsinstanties getraind in de bepalingen van het pact. In 12 landen verleende het Agentschap rechtstreekse operationele ondersteuning. Op EU-niveau heeft het Agentschap nieuwe ontwikkelingen geanalyseerd en snel actuele informatie verstrekt om de Europese Commissie te ondersteunen bij het aansturen van de responsmaatregelen en om nationale beleidsmakers beter te informeren.

Deze voorbereidingen werden enigszins versoepeld door het feit dat het aantal verzoeken in 2025 daalde tot 822 000, het laagste niveau sinds 2021. Hierdoor konden de nationale autoriteiten meer middelen inzetten voor het ontwikkelen van nieuwe werkprocessen, standaardprocedures en sjablonen, en het testen van deze nieuwe werkwijzen in de nationale context.

In 2026 zal de inwerkingtreding van het pact de praktische waarde van deze investeringen aantonen. Sinds de goedkeuring ervan hebben belanghebbenden benadrukt dat het pact zal worden beoordeeld op zijn vermogen om veerkrachtige asiel- en opvangstelsels tot stand te brengen die zich kunnen aanpassen aan snelle veranderingen in de wereld. In 2026 zullen de praktische relevantie en de impact van de hervorming van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel duidelijk naar voren komen. Zo wordt bijvoorbeeld aangetoond in welke mate de hervorming een eerlijke verdeling van de lasten tussen de lidstaten mogelijk zal maken.

De nieuwe regelingen zullen in acute situaties worden getest, terwijl het systeem flexibel moet blijven om in te kunnen spelen op ontwikkelingen op mondiaal, EU- en nationaal niveau. Dynamische ontwikkelingen op politiek, veiligheids- en economisch gebied evenals internationale crises en oorlogen hebben wereldwijd gevolgen gehad voor de beschikbaarheid van humanitaire financiering en de mechanismen om ontheemding aan te pakken. De behoefte aan bescherming als gevolg van conflicten, zoals de oorlogen in Iran en Oekraïne, zal waarschijnlijk toenemen, terwijl de financiële toewijzingen op mondiaal niveau afnemen.

In een context van complexe, mondiale onderlinge afhankelijkheden heeft Europa proactief partnerschappen met derde landen opgezet om capaciteit op te bouwen om doeltreffende

bescherming te bieden en irreguliere migratie aan te pakken. Het versterken van de capaciteiten in partnerlanden om migratie te beheren met volledige eerbiediging van de grondrechten kan de wereldwijde beschermingsruimte vergroten.

Op Europees niveau geeft de eerste Europese strategie voor asiel en migratie de beleidsrichting aan voor de komende vijf jaar. Met een sterke nadruk op het verbeteren van de grenscontrole, strenge regels tegen misbruik van asielstelsels en snelle en effectieve terugkeer, kan dit leiden tot een verdere daling van het aantal asielverzoeken in de EU+. Wijzigingen in de asielprocedureverordening met betrekking tot het begrip “veilig land” en de invoering van de nieuwe terugkeerverordening kunnen een afschrikkend effect hebben op nieuwkomers. In de praktijk kunnen ze echter de toegang tot internationale bescherming beperken voor mensen die daar behoefte aan hebben.

Op nationaal niveau zullen de praktische uitvoering van het pact en de maatregelen om de doeltreffendheid ervan te vergroten nauwlettend in de gaten worden gehouden. Dit omvat waarschijnlijk het toepassen van screening, het nemen van beslissingen tot afwijzing van verzoekers die via een derde land zijn gereisd en daar om daadwerkelijke bescherming hadden kunnen vragen, en een aantal van de voorgestelde digitale oplossingen voor een efficiëntere afhandeling. Naarmate de toepassing van het pact vordert, zullen de nationale autoriteiten hun systemen aanpassen op basis van de eerste ervaringen in de praktijk. In 2026 zullen er naar verwachting vragen om juridische verduidelijking worden gesteld, en de komende jaren zullen er naar verwachting nog meer volgen, zowel bij nationale rechterlijke instanties als bij het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Ontwikkelingen in de bredere context van migratiebeheer — zoals het besluit van de Spaanse regering om onderdanen van derde landen met het oog op hun integratie buitengewoon te regulariseren – zullen ook gevolgen hebben voor de werklast van de nationale asielautoriteiten en dus voor de operationalisering van het pact. Wat betreft de toekomst van de 4,5 miljoen Oekraïners die onder de richtlijn tijdelijke bescherming vallen, zijn verschillende landen begonnen met het uitwerken van trajecten om de overstap te maken van tijdelijke bescherming naar andere soorten verblijfstitels die nieuwe perspectieven bieden om in de EU+ te kunnen blijven. Deze trend zal in 2026 waarschijnlijk sterker worden, aangezien het einde van de verlenging van de regeling inzake tijdelijke bescherming in maart 2027 nadert.

Tegen deze achtergrond hebben de EU+-landen actuele, feitelijke informatie nodig om hun processen tijdig aan te passen. Het EUAA speelt hierin een centrale rol dankzij zijn uitgebreide portfolio op het gebied van situationeel bewustzijn en zijn samenwerkingsnetwerken, die een platform bieden voor de uitwisseling van goede praktijken en het aanpakken van uitdagingen. Het Agentschap heeft de EU+-landen in 2025 actief ondersteund tijdens de overgangperiode waarin het pact in praktijk werd gebracht, en staat ook in 2026 en daarna klaar om directe steun te verlenen en een constructieve dialoog te voeren met het oog op de totstandbrenging van een beter beschermingsklimaat in Europa. Aangezien de belanghebbenden hun weg moeten vinden in de complexe maatregelen van het pact en de snel veranderende politieke realiteit, worden informatie en betrokkenheid nog belangrijker voor de toekomst van het CEAS.

Asielverslag 2026: Samenvatting

Als gezaghebbende bron van informatie over internationale bescherming in Europa biedt het Asielverslag 2026 een uitgebreid overzicht van de belangrijkste ontwikkelingen op asielgebied in 2025. De samenvatting is een beknopte versie van het hoofdverslag.

Het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA) verzamelt informatie over alle aspecten van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel. Daartoe worden in het verslag de belangrijkste trends op het gebied van beleid, praktijken en wetgeving met betrekking tot internationale bescherming geschetst en worden de belangrijkste indicatoren voor het verslagjaar 2025 gepresenteerd. Er worden voorbeelden gegeven van jurisprudentie waarin uitlegging wordt gegeven aan Europese en nationale wetgeving in het kader van het EU-asielacquis.

Voor het Asielverslag 2026 is geput uit een groot aantal uiteenlopende informatiebronnen — waaronder gezichtspunten van nationale autoriteiten, EU-instellingen, internationale organisaties, maatschappelijke organisaties en academische instellingen — om een diversiteit aan perspectieven zichtbaar te maken. Het verslag, dat de periode van 1 januari tot en met 31 december 2025 beslaat, dient als naslagwerk van de meest recente ontwikkelingen op het gebied van internationale bescherming in Europa.